

[Udenrigsministeren.]

ninger, som ikke saa meget berørte de Spørgsmaal, jeg direkte har med at gøre, men derefter gik det ærede Medlem over til en Skildring af Stigningen i vor Udførsel til Tyskland under Valutacentralsystemet. Og hvis det havde været det ærede Medlems Hensigt at synge den mest bevægede Lovsang til Valutacentralsystemets Ære og Pris, han overhovedet kunde, tror jeg ikke, han kunde have valgt noget bedre Emne end dette Afsnit af sin Tale. Det paaviste Punkt for Punkt den for det danske Landbrug overordentlig betydningsfulde Stigning i vor Udførsel til Tyskland. Det ærede Medlem understregede med den fuldeste Ret, at dette knyttede sig til visse Handelstraktater og den Gennemførelse, der under det bestaaende System var sikret disse Traktater. Dette Afsnit af det ærede Medlems Tale kan jeg understrege; jeg kan rose og prise ham for det og erklære mig enig deri.

Der fulgte et andet Afsnit i det ærede Medlems Tale, som i og for sig syntes mig meget forstaaeligt, men jeg tror dog, at der manglede et afgørende Synspunkt deri. Det var det Afsnit, der drejede sig om Beskæftigelsen i Danmark og dens Forhold til vor Udførsel. Det ærede Medlem understregede, at der i en Række Industrivirksomheder var foregaaet en Bevægelse, som førte til en Forøgelse af Beskæftigelsen, og dermed var det ærede Medlem naturligvis ikke misfornøjet i sig selv. Det ærede Medlem hævdede, at det var ikke ene afgørende for Beskæftigelsens Omfang i Danmark, og derom er jeg i høj Grad enig med det ærede Medlem. Jeg tror, at vi kan naa et Skridt frem ved at øge Beskæftigelsen i visse Grupper af Industrifag, men jeg mener rigtignok, at hele den almindelige økonomiske Tilstand i Landet er af en saadan Betydning for Beskæftigelsen i Haandværk og i alt, hvad der er af Arbejdsmandsvirksomhed, at det betyder i hvert Tilfælde overmaade meget beskæftigelsesmæssigt ved Siden af det andet. Altsaa, det skiller os heller ikke. Men derpaa gik det ærede Medlem over til at paavise, at denne Fremme af Beskæftigelsen i visse Industrifag førte til en Formindskelse af vor Udførsel, og at denne Bevægelse skulde være fremmet ved kunstige Bestræbelser for at øge den paagældende Beskæftigelse. Her mener jeg, at det ærede Medlem overser et fuldkommen afgørende Forhold. Det ærede Medlem ved, som vi alle ved, at Danmark har nogle Hundrede Millioner mindre om Aaret at købe for nu end i Tiden forud for Krisen. Jeg antager, at det ærede Medlem vil være

enig med mig om, at med de Millioner, der er tilbage, maa man først sikre Raavarerne til Landbruget og noget nær i lige Linie hermed Raavarerne til Industrien og Haandværket. Jeg tror ikke, at jeg finder Modsigelse paa dette Punkt hos det ærede Medlem. Det ærede Medlem erkendte, at den konkurrencedygtige Eksportindustri havde Krav paa de fornødne Raavarer, og vil noget Menneske i Danmark bestride dette? Vil nogen af dem, der hævder, at Landbruget maa have sine Raavarer, bestride, at de andre Erhverv, der har Brug for Raavarer, ogsaa maa have dette? Jeg tror det ikke. Men naar det samlede Beløb, for hvilket vi kan købe, indskrænkes, og Pengene skal bruges i første Række til de forskellige Grupper af Raavarer og Halvfabrikata o. s. v., bliver der mindre tilbage til at købe for af de egentlige Færdigvarer, for at bruge dette i mange Tilfælde saa ufuldkommen Udtryk, som er gaaet ind i vort Sprog, og naar man køber mindre af disse, saaledes som det ærede Medlem paaviste det paa forskellige Punkter, medfører det naturligt, at der inden for de paagældende Industrigræne bliver en forøget Beskæftigelse. Men det ansaa det ærede Medlem ikke for noget i og for sig ondt, og heller intet andet Medlem vil vel mene, at dette er Tilfældet. Det er altsaa ikke særegen Ondskab, vendt imod Landbruget, eller tilsvarende Bevæggrunde hos Regeringen, som medfører dette, men det er den Kendsgerning, vi alle maa bøje os for, at vi har en vis Mængde Penge at købe for, og dem maa vi anvende paa de Varer, der først og sidst er fornødne. Paa dette Omraade forstaar jeg altsaa det ærede Medlems Betragtninger, men mener, at det ærede Medlem har overset et afgørende Punkt og derfor tillægger Regeringen og dens Ledelse af disse Forhold Bevæggrunde, som ikke har været til Stede.

Saa er der tilbage det ærede Medlems Udtalelser om Handelen med Tyskland i Aarene 1936 og 1937. Jeg tror, det er meget svært efter først at have hørt det ærede Medlems almindelige Bedømmelse af Aaret 1936s Samhandel i Forbindelse med de foregaaende Aar og bagefter at have hørt det ærede Medlems særlige Skildring af Aaret 1936 at tilvejebringe nogen som helst Overensstemmelse derimellem. Det ærede Medlem erkender og ved, at Aaret 1936 bragte en meget stor Fremgang for vor Udførsel til Tyskland, jeg kan gerne sige en eksempelløs Fremgang i vor Udførsel til Tyskland; men ikke desto mindre, i dette Afsnit af Talen klagede og anklagede det